

**АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ**  
**КОННИЦИ ВЪ ДОБРУДЖА**

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Чичо Куцаръ каза на своето внуче Пенито:

— Ела съ мене, чедо, да гледашъ и да запомнишъ. Нашитѣ войници идатъ. Конници влизатъ въ Добруджа.

— Не ща, чичо! Я ми вижъ колѣнетѣ! И двата ми крачола сж продѣнени. Не съмъ за посрѣщане.

— Нѣма нищо, момчето ми. Нашитѣ гащи съ скжсани, но сърдцата ни сж юнашки. Хайде, че закъснѣхме!

Чичо Куцаръ хвана Пенито за ржка и го поведе къмъ селскитѣ хармани, кждето бѣше се сринало цѣлото село да посрещне гоститѣ. Българскитѣ войници влѣзоха въ село Пчелинъ подиръ пладне. Чудно слънце трептѣше надъ Добруджа, когато заехтѣ черковната камбана. Дѣдо Кръстанъ, кметътъ бѣше поржчалъ да издигнатъ една арка отъ джбова шума, украсена съ слънчогледи. Едно конно отдѣление се спусна по хълма между високитѣ царевици. Най-напредъ вървѣше младъ офицеръ, на бѣлъ конь. Подире му препускаха войницитѣ — на черни като смола коне. Конскиятъ тропотъ изпълни сърдцата на пчелинци съ вълнение. Всички онѣмѣха отъ радостъ, когато конницитѣ приближиха. Дѣдо Кръстанъ стоеше предъ арката и стискаше единъ дървенъ подносъ, върху който бѣха сложили соль и хлѣбъ. Ржката му треперѣше. Щомъ отдѣлението приближи арката, офицерътъ съ високъ гласъ изкомандва нѣщо и конетѣ мигомъ замръзнаха на мѣстата си.

Стариятъ кметъ сне калпака си и започна:

— Живи бѣхме да ви дочакаме, мили братя, въ старата бащина земя. Докато ви нѣмаше — ние живѣхме въ тъмнина. Сега пакъ настана свѣтлина. Добре дошли, скжпи момчета! Добре дошли, соколи! Споредъ стария народенъ обичай, азъ ви поднасямъ хлѣбъ и соль!

Додето кметътъ говорѣше, офицерътъ и войницитѣ отдаваха честь. Щомъ дѣдо Кръстанъ млъкна, офицерътъ се наведи, стисна сърдечно ржката на дѣда Кръстана, отчупи единъ къшей хлѣбъ отъ порѣзаницата, натопи го въ сольта и го поднесе къмъ устата си. Цѣлиятъ народъ започна да вика „ура!“ Хълмоветѣ поеха народния гласъ и го отнесоха въ далечината. Тогава между навалицата си пробиха пжтъ цѣла дружина девойки. Всѣка държеше по една китка цвѣте, брано отъ нейната градинка. Редомъ ги подадоха на офицера и на войницитѣ. Накичиха челата и конетѣ съ по една алена ружа.

— Минете сега, момчета, напредъ! Заповѣдайте въ селото! — провикна се дѣдо Кръстанъ.

Офицерътъ бутна бѣлия си конь и мина подъ арката. Залюлѣха се войниците следъ него. Женитѣ бѣха изнесли най-хубавитѣ си черги. Цѣлата улица, по която тръгнаха гоститѣ, бѣше постлана съ шарени черги. На селския мегданъ, подъ сѣнката на стария орѣхъ, пчелинци бѣха сложили народна трапеза. Въ голѣмитѣ черни медници чукуркаха сварени пилета. Войниците наскачаха зачервени, изгладнѣли, морни отъ дългия пжтъ. Насѣдаха на възглавниците покрай трапезника. Грабнаха дървенитѣ лъжици. Офицерътъ кръстоса крака надѣсно отъ дѣда Кръстана. На всѣки войникъ девойкитѣ поднесоха по една паница пилешка чорба и по едно цѣло варено пиле. Зачаткаха чашитѣ. Засвири селскиятъ гайдаръ най-хубавата трапезна пѣсенъ. Въздъхна стариятъ кметъ и обърса съ дланъ овлажнѣлитѣ си очи.

Чичо Куцаръ се намѣсти накрай трапезата до плета. До него се сгуши и Пенито. То гледаше съ широко отворени очи конетѣ, войниците, сабитѣ имъ.

— Тѣзи войници наши ли сж, бе чичо?

— Наши сж ами, не ги ли чувашъ? Всички говорятъ български.

— И конетѣ ли сж български? Ами има ли въ България топове?

— Има. Ще ги видишъ по-късно.

— Кога?

— Когато идемъ съ тебе двамцата. Сега вече нѣма граница. Пжтътъ ни е свободенъ. Ще впрегнемъ каручката нѣкой день, ще сложимъ въ торбата два-три голѣми хлѣба и десетина глави чесънъ. Ще напълнимъ каручката съ сѣно — да ни е меко. Че като емнемъ пжтя — презъ селата, презъ горитѣ, презъ царевицитѣ — додето стигнемъ Варна. Ти знаешъ ли какво е Варна? Тамъ всичкитѣ улици сж направени отъ смола. Прашинка нѣма. По улицитѣ се разхождатъ хора, облѣчени въ дрехи, бѣли като снѣгъ. А край морето има една градина, по-хубава отъ Райската.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.